

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (andra avdelningen)
av den 28 oktober 1993*

Mål T-83/92

Zunis Holding SA, bolag enligt luxemburgsk rätt, med säte i Luxemburg,

Finan Srl, bolag enligt italiensk rätt, med säte i Bergamo (Italien), och

Massinvest SA, bolag enligt schweizisk rätt, med säte i Mendrisio (Schweiz),

företrädna av Nicholas Forwood, QC, England och Wales, och Stanley Crossick, solicitor, med delgivningsadress i Luxemburg hos advokaten Jean Hoss, 15 Côte d'Eich,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av Giuliano Marengo, juridisk rådgivare, och Bernd Langeheine, vid rättstjänsten, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg hos Nicola Anecchino, rättstjänsten, Centre Wagner, Kirchberg,

svarande.

Talan avser ogiltigförklaring av det beslut som påstås finnas i den skrivelse av den 31 juli 1992 som kommissionen tillsänt sökandena, som innebär vägran att återuppta förfarandet i ärendet IV/M.159 (Mediobanca/Generali).

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (andra avdelningen)

sammansatt av ordföranden J. L. Cruz Vilaça samt domarna D. P. M. Barrington, J. Biancarelli, C. P. Briët och A. Kalogeropoulos,

* Rättegångsspråk: engelska.

justitiesekreterare: H. Jung,

som beaktat det skriftliga förfarandet och den muntliga förhandlingen den 24 juni 1993,

meddelar följande

dom

Bakgrunden till tvisten

- 1 Den 27 november 1991 erhöll kommissionen en anmälan, i enlighet med rådets förordning (EEG) nr 4064/89 av den 21 december 1989 om kontroll av företagskoncentrationer (i den ändrade lydelsen, offentliggjord i EGT 1990 L 257, s. 14, fransk version; svensk specialutgåva, annex s. 16, nedan kallad "förordning nr 4064/89"), angående en transaktion genom vilken Mediobanca-Banca di Credito Finanziario SpA (nedan kallad "Mediobanca") ökade sitt innehav i Assicurazioni Generali SpA (nedan kallad "Generali") från 5,98 procent till 12,84 procent av kapitalet.
- 2 Genom beslut av den 19 december 1991, som fattades med stöd av artikel 6.1 a i förordning nr 4064/89, fastslog kommissionen att den anmälda koncentrationen inte omfattades av den förordningen, med motiveringen att Mediobanca inte till följd av den anmälda transaktionen skulle bli i stånd att, ensam eller tillsammans med andra företag, utöva ett "avgörande inflytande" på Generali.
- 3 I en skrivelse av den 26 juni 1992 adresserad till kommissionen begärde sökandena, som alla är aktieägare i Generali, att förfarandet skulle återupptas, till följd av publiceringen i den italienska dagstidningen Il sole 24 Ore den 19 mars 1992 av en artikel som återgav hela texten till ett avtal som undertecknats i Paris den 26 juni 1985, och som dittills hade varit hemligt, mellan Mediobanca, Lazard Frères de Paris (nedan kallad "Lazard") – vars dotterbolag Euralux SA var den näst största aktieägaren i Generali, med 4,77 procent av kapitalet – och Generali själv (nedan kallat "avtalet"). I detta avtal föreskrivs bland annat inrättandet av en ledningsgrupp, bestående av företrädare för Generali och för dess två största aktieägare, med uppgift att granska de av Generalis problem som var av gemensamt intresse och att påverka utnämningen av ett visst antal personer till bolagets administrativa organ och högsta ledning.

4 Sökandena har, som svar på en skriftlig fråga från förstainstansrätten, bekräftat dels att de fick kännedom om tidningsartikeln ”i slutet av mars eller början av april 1992”, dels att de haft en första informell kontakt med kommissionen den 6 maj 1992 före ingivandet av den formella ansökan om återupptagande av förfarandet genom skrivelse av den 26 juni 1992.

5 I ansökan gjorde sökandena i huvudsak gällande att den bedömning som kommissionen hade gjort i sitt beslut av den 19 december 1991, att den anmälda företagskoncentrationen inte omfattades av förordning nr 4064/89, var följden av en grundläggande missbedömning av de viktiga uppgifterna om det inflytande och den kontroll som Mediobanca, såväl ensam som tillsammans med Lazard, hade utövat redan innan det ökade sitt innehav till följd av den anmälda transaktionen. En sådan missbedömning kunde enligt sökandena endast bero på uppenbart ofullständig eller felaktig information om innehållet i det avtal som ingåtts mellan Mediobanca, Lazard och Generali, och särskilt beträffande dess verkan. Sökandena gjorde dessutom gällande att förekomsten av en anmälan som till sitt innehåll var ofullständig och felaktig hade fått till processrättslig följd att kommissionen fortfarande var behörig att återuppta ärendet och att ett sådant återupptagande var berättigat såväl i allmänhetens som i de berörda parternas intresse.

6 Genom skrivelse av den 31 juli 1992, undertecknad av kommissionens generaldirektör för konkurrensfrågor, avslog kommissionen sökandenas begäran om att återuppta förfarandet, bland annat med motiveringen att:

”... beslutet i ärendet Mediobanca/Generali inte, som ni har hävdad, grundades på ’felaktig information’, eftersom kommissionen kände till avtalet som slöts i Paris 1985 och beaktade det när den fattade sitt beslut. Jag hänvisar till kommissionens förklaring enligt vilken ’Il predetto accordo non contiene disposizioni circa l’esercizio congiunto dei diritti di voto né include qualsivoglia meccanismo societario che garantisca il risultato finale delle proposizioni concernenti la composizione degli organi sociali’ (’det nämnda avtalet innehåller inga bestämmelser om gemensamt utövande av rösträtt eller någon mekanism i bolaget som garanterar det slutliga resultatet av förslagen beträffande sammansättningen av bolagets organ’) (punkt 9. andra stycket i beslutet).

Härav följer att det inte finns något skäl att återuppta undersökningen av ärendet och att det följaktligen inte är nödvändigt att fatta ett beslut om upphävande av transaktionen ...”

Förfarandet och parternas yrkanden

- 7 Det är mot denna bakgrund som sökandena, genom en ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 30 september 1992, väckt talan om ogiltigförklaring av det beslut som skulle finnas i den ifrågavarande skrivelsen.
- 8 I en inlaga som inkom till förstainstansrättens kansli den 17 december 1992, har kommissionen framfört en invändning om rättegångshinder mot sökandenas talan, enligt de villkor som föreskrivs i artikel 114 i rättegångsreglerna.
- 9 Sökandena har yrkat att förstainstansrätten skall
- som en undersökningsåtgärd anmoda kommissionen att lägga fram den fullständiga texten till beslutet av den 19 december 1991 och till Generali/Mediobancas anmälan, liksom alla andra handlingar som rör avtalet och dess verkningar,
 - ogiltigförklara kommissionens beslut som meddelades genom skrivelsen av den 31 juli 1992,
 - förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.
- 10 Kommissionen har yrkat att förstainstansrätten skall
- avvisa talan på grund av rättegångshinder,
 - förplikta sökandena att solidariskt ersätta rättegångskostnaderna.
- 11 I sitt yttrande över kommissionens invändning om rättegångshinder har sökandena yrkat att förstainstansrätten skall
- ogilla kommissionens invändning om rättegångshinder och förklara att talan kan tas upp till sakprövning,
 - i andra hand, förena frågan om upptagande till sakprövning med sakfrågan i målet och vidta alla nödvändiga åtgärder för att undersöka arten av skrivelsen av den 31 juli 1992,
 - förplikta kommissionen att ersätta samtliga rättegångskostnader.

- 12 Efter att ha hört referentens rapport har förstainstansrätten (andra avdelningen) beslutat att tillmötesgå kommissionens begäran att pröva invändningen om rättegångshinder utan att pröva själva sakfrågan och samtidigt att anmoda parterna att besvara ett antal skriftliga frågor. Sökandena och svaranden har svarat på förstainstansrättens frågor, genom inlagor som registrerades den 14 juni 1993. Parternas muntliga framställningar och deras svar på förstainstansrättens muntliga frågor har framförts vid offentligt sammanträde den 24 juni 1993.
- 13 Vid sammanträdet förklarade ordföranden det muntliga förfarandet angående invändningen om rättegångshinder avslutat.

Upptagande till sakprövning

Parternas argument

- 14 Till stöd för sin invändning om rättegångshinder har kommissionen för det första gjort gällande att skrivelsen av den 31 juli 1992 inte utgör ett beslut som kan bli föremål för rättslig prövning, eftersom kommissionen i denna skrivelse endast informerar sökandena om att kommissionen kände till avtalet då den fattade sitt beslut och att den har beaktat det. Kommissionen har i detta hänseende understrukit att även om det visserligen stämmer att på det juridiska planet finns det inte något som hindrar att kommissionen återupptar en undersökning beträffande en företagskoncentration som har lett till ett beslut enligt artikel 6.1 a i förordning nr 4064/89, är det ändå så att det inte finns någon gemenskapsrättslig bestämmelse som tvingar kommissionen att återuppta en sådan undersökning på begäran av ett berört företag och ännu mindre på begäran av en tredje part som åberopar en påstådd ny omständighet. Kommissionen anser för övrigt att med hänsyn till principen om skydd för berättigade förväntningar och svårigheten att eliminera konsekvenserna av en företagskoncentration, måste kommissionen vara försiktig när den använder sitt utrymme för skönsmässig bedömning när det gäller återupptagande av ett ärende inom detta område.
- 15 Kommissionen har i detta hänseende gjort en jämförelse med de regler som är tillämpliga på ansökan om resning av domstolens eller förstainstansrättens domar och menar att en ansökan om resning av ett beslut som antagits med tillämpning av förordning nr 4064/89 endast är "giltig" i det fall man

upptäckt omständigheter som vid antagandet av beslutet var okända för kommissionen och för den part som ansöker om resning. Enligt kommissionen har dock sökandena inte redovisat någon ny omständighet eller hävdatt att avtalet utgör en omständighet som kommissionen inte kände till vid den tidpunkt då den fattade sitt beslut av den 19 december 1991, utan endast begränsat sig till att göra gällande att kommissionen inte har gjort en korrekt bedömning av det nämnda avtalets verkningar.

- 16 I samband med sin invändning om rättegångshinder har kommissionen vidare påpekat att skrivelsen av den 31 juli 1992 inte är något beslut och att det framgår av såväl skrivelsens lydelse som dess anda att den befinner sig i en inledande fas av undersökningen av sökandenas begäran och endast uttrycker en första reaktion från kommissionens enheter och därmed inte har någon rättslig verkan. Kommissionen har för övrigt gjort gällande att en slutgiltig vägran att återuppta förfarandet skulle ha kommit från den myndighet som är behörig att återuppta ett ärende om företagskoncentration, det vill säga från kommissionärernas kollegium. Vid sammanträdet har kommissionen dock förklarat att den inte önskade vidhålla detta argument.
- 17 För det andra har kommissionen hävdatt att skrivelsen av den 31 juli 1992 i varje fall inte kan anses utgöra en rättsakt som direkt och personligen berör sökandena och att de följaktligen inte är berättigade att angripa ifrågasvarande skrivelse, eftersom de inte heller var berättigade att angripa beslutet av den 19 december 1991 eller att begära återupptagande av den undersökning som ledde till beslutet. Kommissionen har i detta hänseende påpekat att oberoende av frågan om och när minoritetsaktieägare kan anses vara direkt och personligen berörda av beslut som fattas enligt förordning nr 4064/89, så är detta inte fallet i förevarande mål. Sökandena har inte angivit något yttrande eller på något annat sätt deltagit i det administrativa förfarande som ledde fram till beslutet av den 19 december 1991.
- 18 Slutligen har kommissionen subsidiärt gjort gällande att skrivelsen av den 31 juli 1992 inte kan bli föremål för en särskild rättslig kontroll, eftersom den endast bekräftar det tidigare beslutet. Enligt kommissionen begränsar sig ifrågasvarande skrivelse i själva verket till att upprepa att ingenting i avtalet medförde att Mediobanca, ensam eller tillsammans med andra, fick kontroll över Generali och till att citera den del av beslutet av den 19 december 1991 som gällde detta. Kommissionen är av den uppfattningen att sökandenas talan i realiteten utgör ett otillåtet försök att angripa det tidigare beslutet långt efter det att den tidsfrist som föreskrivs i artikel 173 tredje stycket i EEG-fördraget har löpt ut.

- 19 I sin ansökan har sökandena inledningsvis understrukit att kommissionen i sin skrivelse av den 31 juli 1992 inte har bestridit att de är berättigade att begära att förfarandet skall återupptas och att kommissionen därmed underförstått har medgivit att den, för det fall beslutet var grundat på felaktig information som lämnats av författarna till anmälan, skulle ha tillräckliga skäl för att ånyo undersöka ärendet.
- 20 I detta hänseende har sökandena för det första erinrat om att de omständigheter som lett till den föreliggande tvisten har sin upprinnelse i en ökning av Generalis aktiekapital som gjordes i juli 1991, vars ovanliga konstruktion gjorde det möjligt för Mediobanca att ta kontroll över omkring 50 000 000 av de 145 750 000 nya aktierna och därigenom öka sin direkta andel av bolagets kapital från 5,98 procent till 12,84 procent. Enligt sökandena var det huvudsakliga – om inte det enda – skälet till kapitalökningen att skapa en mekanism genom vilken Mediobanca på ett oproportionerligt sätt skulle kunna stärka sitt inflytande över Generali, vilket skulle göra det möjligt för Mediobanca att tillsammans med Lazards dotterbolag Euralux utöva en effektiv kontroll över Generali.
- 21 Sökandena har gjort gällande att det framgår av handlingarna i akten att om Mediobanca och Generali hade tillhandahållit ändamålsenliga och fullständiga upplysningar, såsom den tillämpliga lagstiftningen kräver, skulle kommissionen inte ha kunnat dra slutsatsen att sammansättningen av Generalis styrelse bekräftade att Mediobanca inte var i stånd att utöva ett avgörande inflytande över Generalis bolagsorgan och inte heller ha kunnat underlåta att hänvisa till det verkställande utskottets sammansättning. Sökandena har också hävdats att om avtalets innehåll och verkningar till fullo och ärligen hade redovisats, så skulle inte kommissionen ha kunnat komma fram till den slutsats som framgår av punkt 9 i beslutet av den 19 december 1991, enligt vilken det inte fanns någon "bolagsmekanism" som garanterade resultatet av förslagen angående bolagets organ.
- 22 I sina yttranden över invändningen om rättegångshinder har sökandena särskilt bestridit kommissionens tolkning som syftar till att göra troligt att den "nya omständighet" som sökandena åberopat enbart var publiceringen av avtalets text. Enligt sökandena var den verkliga "nya omständighet" som denna publicering avslöjat, det faktum att kommissionen under det administrativa förfarandet hade förts bakom ljuset beträffande avtalets faktiska verkan och framför allt beträffande den roll och det inflytande samordningsgruppen faktiskt skulle ha inom Generalis styrelseorgan. Sökandena anser att en sådan missbedömning från kommissionens sida beträffande den sanna

arten av deras begäran är sådan att den underminerar kommissionens grund för invändningen om rättegångshinder.

- 23 Sökandena har för övrigt bestridit kommissionens ståndpunkt att samma villkor skall gälla beträffande giltigheten av en begäran om återupptagande som beträffande en ansökan om resning av domstolens och förstainstansrättens domar. En sådan jämförelse är enligt sökandenas uppfattning olämplig av två skäl. För det första är kommissionen ett administrativt organ och inte en domstol, vilket gör att synpunkten att det är önskvärt att rättsliga förfaranden leder till slutgiltiga beslut inte är direkt relevant. För det andra är det inom andra gemenskapsrättsliga områden allmänt erkänt att kommissionen är behörig att återuppta ett förfarande som lett till ett tidigare beslut, på grund av att den part som ansöker om ett sådant återupptagande har upptäckt en väsentlig ny omständighet.
- 24 När det gäller kommissionens argument att sökandena inte har intresse av att agera, har dessa särskilt understrukit att om de hade begärt att få intervensera i förfarandet före antagandet av beslutet av den 19 december 1991, vilket de skulle ha gjort om de hade känt till de omständigheter som senare kommit fram, så skulle deras rätt att föra talan inte ha kunnat ifrågasättas. Sökandena har påpekat att deras intressen under alla omständigheter berörs mer direkt än de anställas i de ifrågasatt företagen, vilkas eventuella intresse av att agera rättsligt har erkänts i det interimistiska beslut som förstainstansrättens ordförande meddelade den 15 december 1992 i mål T-96/92 R, CCE Grandes Sources m.fl. mot kommissionen (Rec. s. II-2579, punkterna 31 och följande). Vid sammanträdet har sökandena förklarat att förekomsten av ett avtal mellan Mediobanca och Lazard, som förbjöd dem att överlåta sina andelar till tredje man, var känd sedan länge och att det nämns redan i protokollet från Generalis bolagsstämma 1991. Emellertid har avtalets verkliga natur dolts för sökandena. Detta är deras skäl till att de inte har begärt att få intervensera i förfarandet inför kommissionen eller att få ta del av texten till det beslut som antogs den 19 december 1991.
- 25 Sökandena har slutligen bestridit kommissionens argument som går ut på att skrivelsen av den 31 juli 1992 inte kan bli föremål för en särskild rättslig prövning, med motiveringen att den enbart bekräftar det tidigare beslutet av den 19 december 1991. Sökandena har särskilt framhållit att deras ansökan om återupptagande av ärendet nästan uteslutande ägnats åt att redogöra för de nya omständigheter som framkommit efter det ursprungliga beslutet av den 19 december 1991 och att kommissionen inte kan åberopa det faktum att den inte har beaktat dessa nya omständigheter för att motivera att den

klassificerar skrivelsen av den 31 juli 1992 som enbart en bekräftelse av det tidigare beslutet.

Förstainstansrättens bedömning

Tvistens rättsliga ram

- 26 Enligt artikel 4 i förordning nr 4064/89 skall koncentrationer med en gemenskapsdimension anmälas till kommissionen senast en vecka efter avtalets ingående eller offentliggörandet av budet om övertagande eller förvärvet av en kontrollerande andel. Denna anmälan har uppskjutande verkan, så att koncentrationen varken kan äga rum före det att anmälan gjorts eller under en tidsfrist om tre veckor efter anmälan, utom vid uttryckligt undantag. Samtidigt skall kommissionen för att garantera effektiviteten av kontrollen och de berörda företagens rättssäkerhet, enligt artikel 10 i samma förordning, iakta strikta tidsfrister för inledandet av ett förfarande, liksom för antagandet av det slutliga beslutet. Om så inte sker skall koncentrationen anses ha förklarats förenlig med den gemensamma marknaden.
- 27 När det gäller prövningen av anmälan och inledandet av förfarandet föreskrivs särskilt i artikel 10.1 i förordning nr 4064/89 att kommissionen senast inom en månad genom beslut skall fastslå antingen att den anmälda koncentrationen inte omfattas av förordningen, eller att den inte ger anledning till allvarliga tvivel beträffande dess förenlighet med den gemensamma marknaden och att det inte finns anledning att göra invändning mot den, eller att koncentrationen ger anledning till allvarliga tvivel och att det finns anledning att inleda ett förfarande.
- 28 Förordning nr 4064/89 innehåller inte någon bestämmelse som uttryckligen föreskriver möjligheten att begära att kommissionen återupptar ett förfarande. Enligt dess artikel 8.5 a kan dock kommissionen återkalla ett beslut som den har fattat enligt punkt 2 i samma artikel om förklaringen att en koncentration är förenlig med den gemensamma marknaden grundar sig på oriktiga uppgifter eller om den har erhållits på ett bedrägligt sätt.

Kommissionens invändning om rättegångshinder

- 29 Enligt ordalydelsen i artikel 173 andra stycket i fördraget får varje fysisk eller juridisk person på samma villkor som anges i första stycket i samma artikel föra talan "mot ett beslut som är riktat till honom eller mot ett beslut som, även om det utfärdats i form av en förordning eller ett beslut riktat till en annan person, direkt och personligen berör honom".
- 30 För att avgöra om föreliggande talan skall tas upp till sakprövning finns det anledning att inledningsvis påminna om att domstolen har fastslagit (se beslut av den 27 januari 1993 i mål C-25/92 Miethke mot parlamentet, Rec. s. I-473) att det inte är tillräckligt att en skrivelse har sänts av en gemenskapsinstitution till adressaten som svar på en begäran som framställts av den sistnämnde, för att en sådan skrivelse skall anses utgöra ett beslut i den mening som avses i artikel 173 i fördraget, och som därmed kan bli föremål för talan om ogiltigförklaring. De enda åtgärder som utgör rättsakter eller beslut som kan bli föremål för talan om ogiltigförklaring i den mening som avses i artikel 173 i fördraget är sådana som har tvingande rättsverkningar som kan påverka sökandens intressen genom att väsentligt förändra dennes rättsliga ställning (se förstainstansrättens dom av den 18 december 1992 i förenade målen T-10/92, T-11/92, T-12/92 och T-15/92 Cimenteries CBR m.fl. mot kommissionen, punkt 28, Rec. s. II-2667).
- 31 Det finns därefter anledning att påpeka att det även följer av domstolens rättspraxis att när en rättsakt från kommissionen har en negativ innebörd skall den bedömas i förhållande till arten av den begäran på vilken den utgör ett svar (se senast dom av den 24 november 1992 i förenade målen C-15/91 och C-108/91 Buckl m. fl. mot kommissionen, punkt 22, Rec. s. I-6061). Särskilt kan inte en gemenskapsinstitutionens vägran att återkalla eller ändra en rättsakt i sig utgöra en rättsakt vars lagenlighet kan granskas enligt artikel 173 i fördraget, utom i sådana fall då den rättsakt som institutionen vägrar att återkalla eller ändra i sig kunde ha angripits med stöd av den bestämmelsen (se, beträffande rättsakter i form av förordningar, domstolens dom av den 8 mars 1972 i mål 42/71 Nordgetreide mot kommissionen, punkt 5, Rec. s. 105, dom av den 26 april 1988 i förenade målen 97/86, 193/86, 99/86 och 215/86 Asteris m.fl. och Grekland mot kommissionen, punkt 17, Rec. s. 2181 och dom av den 17 maj 1990 i mål C-87/89 Sonito mot kommissionen, punkt 8, Rec. s. I-1981; se även generaladvokaten Gulmanns förslag till avgörande i ovannämnda mål Buckl m. fl. mot kommissionen, punkt 14).

- 32 I det föreliggande målet har sökandena ingivit en begäran att kommissionen skall återuppta förfarandet angående företagskoncentrationen mellan Mediobanca och Generali, om vilken kommissionen uttalat sig i beslut av den 19 december 1991. Förstainstansrätten erinrar om att kommissionen i det beslutet fastslog att den anmälda koncentrationen inte omfattades av förordning nr 4064/89, med motiveringen att Mediobanca inte till följd av den anmälda transaktionen skulle bli i stånd att, ensam eller tillsammans med andra företag, utöva ett "avgörande inflytande" på Generali (se ovan punkt 2).
- 33 Förstainstansrätten finner att sökandena genom sin begäran om återupptagande av förfarandet i själva verket försökt få kommissionen att dels anta ett beslut som återkallar det tidigare beslutet av den 19 december 1991, med motiveringen att detta var grundat på oriktiga uppgifter, dels anta ett nytt beslut angående den koncentration som hade anmälts till den. Skrivelsen av den 31 juli 1992, som är föremål för föreliggande talan, skall således tolkas som en vägran från kommissionens sida att besluta om en sådan återkallelse och, följaktligen, att på nytt granska den koncentration som de anmälande parterna upplyst om. Det är dock ostridigt att sökandena har ställning som tredje man i förhållande till det beslut som antogs av kommissionen den 19 december 1991 och som var adresserat till de företag som var parter i den ifrågavarande företagskoncentrationen. Under dessa förhållanden och i överensstämmelse med ovan angivna princip (punkt 31) är sökandena endast berättigade att begära återkallelse av det inledande beslutet av den 19 december 1991 om de berörs direkt och personligen av det nämnda beslutet, i den mening som avses i artikel 173 andra stycket i fördraget.
- 34 I detta hänseende påpekar förstainstansrätten inledningsvis att enbart den omständigheten att en rättsakt kan påverka det inbördes förhållandet mellan ett företags olika aktieägare inte är tillräckligt för att vilken som helst av dessa aktieägare skall anses vara direkt och personligen berörd av den rättsakten. Endast om det föreligger särskilda omständigheter kan en sådan aktieägare, som gör gällande att rättsakten har inverkan på hans ställning i bolaget, föra talan med stöd av artikel 173 i fördraget (se domstolens dom av den 10 december 1969 i förenade målen 10/68 och 18/68 Eridania m. fl. mot kommissionen, Rec. s. 459).
- 35 När det gäller frågan om det i detta fall föreligger sådana särskilda omständigheter finner förstainstansrätten för det första att sökandena, som åberopar sin egenskap av aktieägare i ett av de anmälande bolagen, inte kan räknas till tredje man vars rättsliga eller faktiska ställning kan påverkas av det nämnda beslutet. När kommissionen i enlighet med villkoren som föreskrivs i artikel

6.1 a i förordning nr 4064/89 förklarar att en koncentration som har anmälts till den inte omfattas av förordningens tillämpningsområde, kan detta i sig inte ändra innehållet i eller omfattningen av de rättigheter som tillkommer aktieägarna i de anmälade bolagen, vare sig det rör sig om deras förmögenhetsrättigheter eller de möjligheter dessa rättigheter ger dem att delta i ledningen av bolaget. I förevarande fall har sökandena, som i detta hänseende har nöjt sig med att hävda att "det säger sig självt att Mediobancas förvärv av ett sådant inflytande allvarligt kommer att minska den faktiska verkan av de övriga aktieägarnas röster, såsom sökandenas, som hädanefter är i ständig minoritet" (punkt 3.3 i yttrandet som rör invändningen om rättegångshinder), inte visat att beslutet av den 19 december 1991 har påverkat deras rättsliga eller faktiska ställning.

36 Förstainstansrätten påpekar för det andra att ifrågavarande beslut, med förklaringen att den anmälda företagskoncentrationen inte omfattas av tillämpningsområdet för förordning nr 4064/89, påverkar sökandena, i deras egenskap av aktieägare i Generali, på samma sätt som det påverkar alla aktieägare i detta bolag, vilka uppgår till omkring 140 000. Även om man antar att det är som sökandena har gjort gällande, i motsats till vad som sägs i beslutet, att Mediobanca, ensam eller tillsammans med andra företag, har förvärvat kontrollen över Generali, skulle ett sådant övertagande av kontrollen påverka sökandenas intressen i samma mån som de övriga aktieägarnas. Därav följer att kommissionens beslut av den 19 december 1991 inte kan anses beröra sökandena personligen, särskilt eftersom å ena sidan deras innehav i Generali vid tidpunkten för omständigheterna i målet, för var och en av dem, uppgick till mindre än 0,5 procent av bolagets kapital, och eftersom de å andra sidan inte visat att de på grund av beslutet befinner sig i en annorlunda situation än någon annan aktieägare. Domstolen har fastslagit att "andra personer än dem som ett beslut är riktat till kan göra anspråk på att vara personligen berörda endast om beslutet angår dem på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för dem eller på grund av en faktisk situation som särskiljer dem i förhållande till alla andra personer och därigenom försätter dem i en ställning som motsvarar den som gäller för en person som ett beslut är riktat till" (dom av den 15 juli 1963 i mål 25/62 Plaumann mot kommissionen Rec. s. 197).

37 Förstainstansrätten finner slutligen att sökandena, i syfte att visa att de personligen berörs av beslutet av den 19 december 1991, felaktigt har gjort gällande att deras intresse av att föra talan inte kan ifrågasättas, eftersom de om de hade ansökt om att få intervensera i förfarandet som ledde till antagandet av ifrågavarande beslut – vilket de skulle ha gjort om de hade känt till

de omständigheter som uppdagades senare – skulle ha haft tillgång till rättsmedel för att skydda sina berättigade intressen, i enlighet med den fasta rättspraxis som finns såväl beträffande konkurrens och statligt stöd som beträffande dumpning och subventioner (se ovannämnda beslut CCE Grandes Sources m. fl. mot kommissionen och de av domstolens domar som det hänvisar till).

38 Även om man antar att denna rättspraxis kan överföras till tvister om företagskoncentrationer, skulle överväganden som rör å ena sidan de ekonomiska aktörernas rättssäkerhet och å andra sidan de korta tidsfrister som kännetecknar den allmänna uppbyggnaden av förordning nr 4064/89, under alla förhållanden kräva att en begäran om återupptagande av förfarandet, som grundas på upptäckten av en påstådd ny omständighet, framförs inom en rimlig tidsfrist.

39 I förevarande fall finner förstainstansrätten dock dels att den informella kontakt som sökandena har haft med kommissionens enheter den 6 maj 1992 inte kan anses utgöra en begäran om återupptagande av förfarandet, dels att den begäran om återupptagande av förfarandet som ingavs till kommissionen den 26 juni 1992, trots att sökandena själva har förklarat att de fått kännedom om den påstått nya omständigheten, nämligen hela texten till det så kallade 1985 års Parisavtal, ”i slutet av mars eller början av april 1992”, är för sent inkommen, eftersom den inte ingivits inom en rimlig tidsfrist. Följaktligen skall sökandenas talan som går ut på att det föreligger en ny omständighet avvisas.

40 Följaktligen finner förstainstansrätten att sökandena inte är direkt och personligen berörda av kommissionens beslut av den 19 december 1991 och att talan därmed inte kan tas upp till sakprövning, utan att det är nödvändigt att besvara frågan huruvida, under andra förhållanden, åberopandet av en ny omständighet skulle ha gjort det möjligt för sökandena att slippa iakttäta de tidsfrister för talan som föreskrivs i fördraget.

Rättegångskostnader

41 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Sökandena har tappat målet. Därmed skall kommissionens yrkanden bifallas och sökandena skall förpliktas att solidariskt ersätta rättegångskostnaderna.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (andra avdelningen)

följande dom:

- 1) **Talan avvisas.**
- 2) **Sökandena skall solidariskt ersätta rättegångskostnaderna.**

Cruz Vilaça

Barrington

Biancarelli

Briët

Kalogeropoulos

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 28 oktober 1993.

H. Jung
Justitiesekreterare

J.L. Cruz Vilaça
Ordförande